

סרטים

תיקון עולם דרך יצאנית

בית־הבושות (חן, תל־אביב, איטליה) צרפת) מנסה להציג את הסוציאליזם דרך בית הוונות. מבין כל הסרטים שעלולותיהם עסקו בבתי־בושת, זהו אולי הנועז ביותר, אבל גם הפחות סנסציוני שבכולם. שכן המוסד אינו משמש כאן מטרה, מסחרית או אמנותית, אלא אמצעי.

נושא של הסרט הוא שקיעתה והתפרסם קורה של משפחת איכרים איטלקית, בחנה ליד פירנצה, בשלהי המאה הקודמת. על רקע פוליטי של ראשית התעוררות הרעיונות הסוציאליסטים באיטליה, מוצגת כאן דרמה עמוקה ועשירה על מאבקה של משפחה האיכרים והצמודותה לאדמה. פיטר גרמי, איכר ובן איכרים מזה דורות, חולם לרשת את אדמת החווה השייכת לאביו,

קורדינאלה ב"בית הבושות" היצאנית אהבה ועבדה

אולם בסופו של דבר הוא מרומה על־ידי אחיו, בעל מסבאה בעיר הסמוכה והידועה בציבור שלו, העושקת אותו אחרי מות ה"אח.

הידועה בציבור. במקביל לעלילה מרכזית זו נרקמת עלילה נוספת, המתחרה ללל כמעט כולה בין כתליו המצועצעים של בית־בושת. זאן פול בלמונדו, בנו של האיכר, יוצא לעיר כדי לרשת את האח, בידו נמצאת הבעלות על האחווה. הוא מתאהב ביצאנית (קלאודיה קורדינלה), הופך לחושב קבע של בית־הבושות, מגיע למישרת השוער של המוסד.

רוגן האהבים המורד בין בן האיכרים לבין היצאנית היפהפיה, כשזו האחרונה ממשיכה כל הזמן לעסוק במקצועה, מביא את הצעיר לבחינת עולמו ויחסו אל האחרים. רומן הוא עומד להצטרף למחתרת סוציאליסטית, אולם מעדיף לנסות לתקן את העולם דרך היצאנית.

המצאיות טופחת על פניו. פצוע ומאוכזב הוא חוזר למשפחתו, שהפכה משפחת ארי־סים מגוצלים.

מלאכת שיחזור מצויינת. בולר־ניג, אחד המקוריים ביותר שבינן במאי הנגל החדש באיטליה, יצר כאן סרט במסורת סינגונו ברטיוו הקודמים — הבעלים ה"צעירים, ליל האמיצים, אנטוניו היפה. את עיקר מאמציו הוא משקיע בשיחזור התקרפה בה מתחללת עלילת הסרט, וביצירת האווירה האופיינית לה. מבחינה זו הוא הגיע להישגים בלתי רגילים. צילומיו הכי הים, המטושטשים קמעה, עיצוב דמויות המאה שחלפה ויצירת תמונות נוף עירוניות

— הם בבחינת מלאכת אמנות בפני עצמה. פחות מכך הצליח בולונוני בעלילת ה"סרט עצמה. השקט המופרז והאיטיות המכ"זונה, בהם הוא מקדם את התפתחות העלילת, יוצרים את הרושם שאכן מסופר כאן על דמויות מתוך תמונות ולא על אנשים חיים.

צ'רמים מצולמים

ערומים בראי (תמר, תל־אביב, ברוי טניה) עלול להרתיע אולי את בנות הטיפש־עשרה שיחזו בו מלבחור בקאריירה של דוגמניות, דרך בתי־הספר לדוגמניות ומכוני גים לשיכלול היופי. כי בסרט זה מתברר שמוסד לדוגמניות עלול להיות רק מסחה לעסק משתלם יותר — מקום־מיפגש בין דוגמניות־עירום וצלמים חובבים, בו מצולמים הצלמים עצמם למטרות סחיטה. אבל זה אינו סרט על יופי. זהו סרט־פעולה על המלחמה הנטושה בין שתי כנוניות של לונדון. אומנם בסופו של דבר מוכיח גם סרט זה כי הפשע אינו משתלם, אולם לעומת זאת, הוא מציגו כעיסוק ה"עלול להיות מעניין מאוד.

בקרו

הטבע הטבעי

נהר ללא שם (תל־אביב, תל־אביב; הולנד—צרפת) הוא סרט תעודתי מיוחד במינו, שכן הסרטתו לא היתה המבצע העיקרי של עושייו.

זהו סרט שצולם תוך כדי מסעה של משלחת חוקרים מיוחדת, שעשתה את דרכה בג'ונגלים, בנהרות ובהרים בלתי ידועים של גינאה החדשה — שטחים שעד לפני שנתיים הופיעו במפות העולם ככתמים לבנים.

זהה, אולי, הסיבה להעדרם של אותם סממנים מקצועיים, ההופכים סרטים תעודתיים לסרטי עלילה למחצה, כשהתעודתיות מוגשת בסדר הניגודי, במתח קולנועי מכונן וכבניין אמנותי רצוף. בסרט זה לא היה הדבר אפשרי. המשלחת, שיצאה למסעה ב־1959, עשתה דרכה במשך כשבעה חודשים. הצלם והמסריט לא החזיקו מעמד עד סוף הדרך, נטשו את המשלחת באמצע. זה גם אינו סרט על המשלחת עצמה. הרפת קאותיה ויסוריה מתוארים בדברי הקרייני נות, אולם אינם מוצגים בסרט עצמו, המוקדש כולו להצגת עולם חדש בפני הצופה — עולם של אנשים על סף הצבילי־וציה.

מבחינה זו זהו סרט מאלף ומרתק, ה"מציג לראשונה את טבעו של אותו אי, אשר אינדונזיה כה נלחמת על סיפוחו, ומי הם האנשים היושבים בו. צילום אורח חייהם ופולחניהם של הפפואנים, הפולי־ניזים והפיגמים המתגוררים באי, ובייחוד הקטעים אודות שבט צייד הגולגולות ה"מפורסם, הם חומר קולנועי מרהיב ונפלא. חבל רק שלסרט צורפה קריינות עברית. הקריין (אלי קינן) משמע את הטקסט ב"אצטיות ובחדגוניות, כאילו כל קשר בינו לבין המתחולל על הבד הוא מקרי בהחלט ואין הקריין אחראי לו.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **מבעד לזכוכית האפדה** (ארמון דוד, תל־אביב) — ארבע נפשות מחפשות אלוהים בסרט נוסף של אינגמר ברגמן. משברים נפשיים במשפחה קטנה על אי בודד, מביאים אותם לבחינה עצמית עמוקה. משחק מצויין של הרייס אנדרסון.

● **הפאריסאיות** (מגדלור, תל־אביב; חן, ירושלים) — אופיין המיטתי של נשות פאריס, כפי שהוא משתקף בארבעה סיפורים קלילים ועליונים. דני סאבאל, דני רובין, פרנסואז ארנול, ג'וני הולדיי.

● **המוך ואני** (תל־אביב, תל־אביב) — המחזה המוסיקלי המצויין של רוג'רס והמרטיין, אודות המורה האנגליה בחצר מלך סיאם. יול ברנר, דבורה קר.

● **מקורה בטיפאני** (חיפה, חיפה) — עולם ההזיות החרוד של נערת טלפון ניו־יורקית. אודרי הפבורן.

● **בעלת הכית המזורה** (רוג, ירושלים) — קומדיה בלשית, בה מנסה קים גובאק להפחיד ואילו ג'ק למון מצלית ל"הצחיק.

בעין בוחנת בודקת ועדת־השופטים את המועמדות בנוסף הבחירה. דן בן־אמוץ (באמצע) מעוות את פיו, כאומר "הממוץ", בעוד חנה מרון (ימין) מסתכלת בו, ורות דיין (שמאל) מסתכלת במועמדות. האיש הממושקף הוא עמרט צור, מחברת התיירות הממשלתית, השותפת לאירגון האירוע, המוחא כף למועמדות.

השושנה

המקורקעת

קוראים לה סווי. עד לפני שנה היתה מוכירה במשרד בציריך. מאז היא ססה בסילוים של סווי־אייר, בקתים האירופיים. השבוע קירקעו אותה בישראל. יחד עם שבוע דיילות אחרות של שבוע חברות.

בטחון עצמי שפנה סלי ח'י לוסן, הדוגמנית לשעבר (25). נציגת ביראייסי הבריטית.

סלי המלכה בעת הכתרתה, קורנת מאוסר. ב"ידה טבעת יחלוס בן שני קאראט, בה זכתה.

צחוק, צחוק אבל הקהל טבר כי התואר חניע נציגת אלטיליה, יזופינה ברביארי (24).